

# O rozprávkovom polienku

Dnes od rána bola Metlička akási nepokojná. Robila som sa akoby nič, ale dobre ja viem: Metlička sa asi zalúbila do čivaviaka Vaniho. Nuž ale ako si to predstavuje? Keby bola naozajstným psom, nepoviem. Ale takto? Čo povie Vanimu, keď sa mu Metlička, len tak, z ničoho-nič, premení na metličku, ktorou zmetám zo stola omrvinky? Ten teda bude pozeráť!

– Ako dobre, že v septembri je ešte leto, – obtiera sa mi Metlička o nohu. Je mi to jasné: chce ísť na prechádzku k rieke, aby mohla stretnúť Vaniho.

– Nevydieraj, mám roboty, že neviem, čia som.

– Čia, čia! Si predsa svoja a moja, – líška sa mi Metlička a chvostík sa jej trepoce ako malý vejárik.

– Urobíme dohodu, – vravím. – Doopravujem písomky a môžeme ísť, dobre?

– No dobre, – hundre Metlička. – Tiež nemusíš dávať také dlhé písomky. Chudáci žiaci...

Zrazu je jej ľúto chudákov žiakov! Ja sa z nej tuším zbláznim. Ale pretože viem, čo robí láska s ľuďmi, dokážem si predstaviť, čo urobí s mojou Metličkou, ak ju okamžite nezoberiem na čerstvý vzduch.

– Ideme!

Metlička vyskakuje ako jojo a už sa nevie dočkať, kedy nás výťah vypľuje na prízemí a my potom prejdeme chodníčkom až na lúku. Okrem štyroch javorov a niekoľkých smrekov tu rastie tráva hebučká ako

zamat a žblnká plytká rieka. Je tu krásne. Na vode sa naháňajú kačice, krdel' vrán kontroluje lúku a vyzobáva svoj dnešný olovrant.

– Nevidím žiadneho psa, – hovorím Metličke.

– No a? – robí sa Metlička akože nič, ale dobre vidím, aká je smutná, že Vanimu nenapadlo ísť vyvenčiť svojho pána.

– Tak sa trošku vybehaj, – odopínam Metličke vôdzku a tá sa plavnými skokmi stráca v tráve. O chvíľu sa vracia

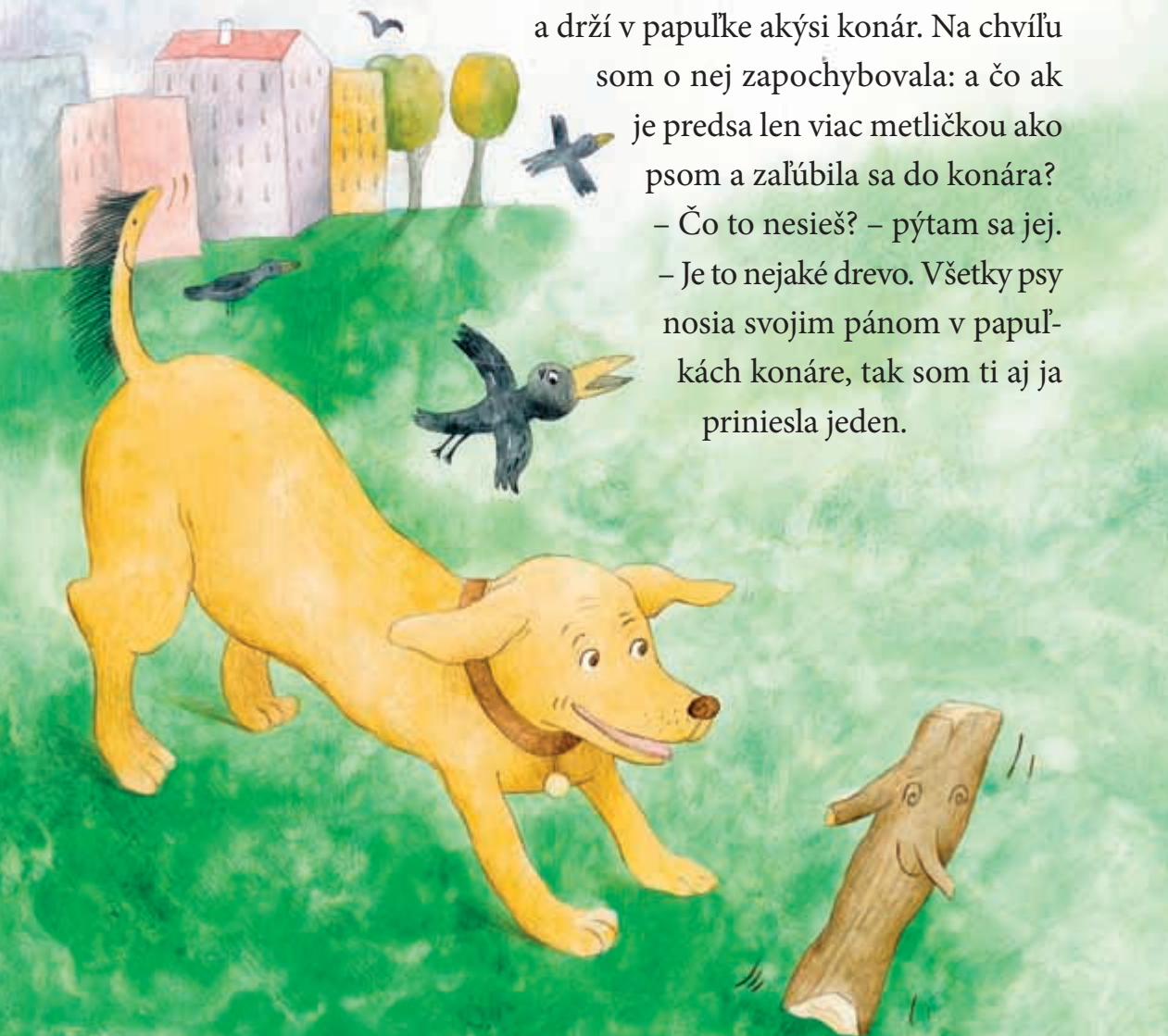
a drží v papulke akýsi konár. Na chvíľu

som o nej zapochybovala: a čo ak

je predsa len viac metličkou ako psom a zalúbila sa do konára?

– Čo to nesieš? – pýtam sa jej.

– Je to nejaké drevo. Všetky psy nosia svojim pánom v papulkách konáre, tak som ti aj ja priniesla jeden.





– A načo mi bude?

Vtom som videla, ako sa konárik zavrtel a vypadol Metličke z papuľky do trávy.

– Nie som žiadny konár ani drevo. Som polienko.

Fíha! Nestačí, že chodím s metlopsom na prechádzku, ešte tu aj nájdem hovoriace polienko!

– No... ale vyzeráš ako tamten konár. Akoby si mu z oka vypadlo, – hovorím.

– Ja som nikomu nevypadlo z oka! Mňa sem zahodili a našiel ma tento pes.

– Ja nie som nijaký *tento pes*! – zahavkala vysokým rozčúleným hlasom Metlička.

Videla som, že sa blíži psovsko-polienková katastrofa.

– Ticho! Ja viem, aké si ty polienko. Ty si polienko *rozprávkové*!



Metlička sa na mňa pozrela, ako keby som hovorila po čínsky. Polienko ani nedýchalo. Priznám sa, neviem, či polienka dýchajú alebo nie. Ale keď hovoria, tak musia predsa dýchať, nie?

– A prečo som rozprávkové?

– Lebo v rozprávkach je všetko. Aj polienka.

– A prečo sú polienka v rozprávkach?

Už mi začalo to poleno liezť na nervy. Aj Metlička sa na mňa pozrela.

Hovorí:

– Skoro som dušu vypustila, kým som ťa sem dovliekla, a ty sa takto hlúpo vypytuješ!

– Nič si nevypustila, – povedalo polienko, – iba si si trošku cvrkla do trávy. Videlo som.

– Ty si nejaké čudné poleno. Nemáš ty o koliesko menej? – drzo sa spýtala Metlička.

– Ako môžem mať o koliesko menej, keď žiadne kolieska nemám? – skríklo polienko.

– No, ty si toho rozumu veľa nepojedlo, – brechla Metlička.

– Polená nejedia, – poučilo nás polienko.

– S tebou ani z voza, ani na voz, – zamrmlala Metlička, prevrátila očami a ťukala si labkou po hlave.

– Vidíš? Spomenulo som si! Z voza ma stratili! – vyskočilo polienko a tancovalo od radosti v tráve. – Už viem, už viem! Niesli ma s ostatnými polenami! Budeme vraj do kozuba! Ozaj, čo je to ten kozub...?

– Ja z neho vyletím z kože! – zahavkala Metlička. – Ono nevie, čo je to kozub!

– A keď vyletíš z kože, čo sa stane s твоjím kožuškom? Mohla by si mi ho požičať? Niekedy mi je v tráve zima... – zaprosilo polienko a mne ho bolo zrazu ľúto. Videla som, že nenadarmo sa hovorí o niekom, že je hlúpy ako poleno. Ale či to malé polienko za to môže?

– Vezmem ťa domov a dám z teba vystrúhať svietnik. V kozube by si zhorelo. Ako svietnik budeš stáť na stole a ozdobíš tak celú izbu, – zdvihla som polienko z trávy, pohladkala som Metličku a pobrali sme sa domov. Vtom sa zjavil na lúke čivaviak Vani. Metlička sa predvádzala ešte dobrú hodinu. Dokonca aj na polienko bola milšia.

Najradšej by som šla domov, ale čo nespraví dobrý pán pre svojho psa?